Η Ευρώπη δεν γνωρίζει ούτε εκκλησία, ούτε διέξοδο από τα αδιέξοδα (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Νοεμβρίου, 2019

Ο Ευρωπαίος άνθρωπος έχει καταδικάσει σε θάνατο και τον Θεό και την ψυχή. Δεν καταδίκασε όμως έτσι και τον εαυτό του σε θάνατο, από τον οποίο θάνατο δεν υπάρχει ανάσταση; Κάνετε ειλικρινά και αμερόληπτα τον απολογισμό της ευρωπαϊκής φιλοσοφίας, επιστήμης, πολιτικής, κουλτούρας, πολιτισμού, και θα δείτε ότι αυτές έχουν φονεύσει στον Ευρωπαίο άνθρωπο τον Θεό και την αθανασία της ψυχής. Αν όμως προσέξετε σοβαρά στην τραγικότητα της ανθρώπινης ιστορίας, οπωσδήποτε θα εννοήσετε, ότι **η θεοκτονία πάντοτε καταλήγει στην αυτοκτονία**. Ενθυμείσθε τον Ιούδα; Εκείνος πρώτος φόνευσε τον Θεό και έπειτα εξόντωσε τον εαυτό του. Αυτό είναι αδυσώπητος νόμος, ο οποίος κυριαρχεί στην ιστορία αυτού του πλανήτη.

Το οικοδόμημα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, οικοδομημένο χωρίς τον Χριστό, κατ' ανάγκην θα καταρρεύσει και μάλιστα πολύ σύντομα, όπως προφήτευσε ο οραματιστής Ντοστογιέφσκι και ο θλιμμένος Γκόγκολ. Και μπροστά στα μάτια μας πραγματοποιούνται οι προφητείες των ορθοδόξων μας Σλάβων προφητών. Δέκα ολόκληρους αιώνες ανεγείρονταν ο ευρωπαϊκός πύργος της Βαβέλ, και ημείς αξιωθήκαμε του τραγικού οράματος: Ιδού, ανεγέρθηκε πελώριο μηδέν! Επήλθε γενική σύγχυση. Άνθρωπος δεν εννοεί άνθρωπο, ψυχή δεν εννοεί ψυχή, έθνος δεν εννοεί έθνος.

Ο Ευρωπαίος άνθρωπος έφθασε στον μοιραίο ίλιγγο, οδήγησε τον υπεράνθρωπο στην κορυφή του πύργου της Βαβέλ του, θέλοντας να αποπερατώσει με αυτόν το οικοδόμημά του, αλλά ο υπεράνθρωπος τρελλάθηκε ακριβώς επάνω στην κορυφή και γκρεμίστηκε από τον πύργο. Και πίσω του ο ίδιος ο πύργος γκρεμίζεται και θρυμματίζεται με τους πολέμους και τις επαναστάσεις. Ο homo europaeicus έπρεπε κατ' ανάγκην να τρελλαθεί στο τέλος του πολιτισμού του· ο Θεοκτόνος ήταν αδύνατο να μη γίνει αυτοκτόνος. Η Wille zur Macht (Θέληση για δύναμη) μεταβλήθηκε σε Wille zur Nacht (Θέληση για νύχτα).

Νύχτα, βαριά νύχτα έχει καλύψει την Ευρώπη. Γκρεμίζονται τα είδωλα της Ευρώπης και δεν είναι πολύ μακριά η μέρα, κατά την οποία δεν θα μείνει ούτε πέτρα επάνω στην πέτρα από την κουλτούρα και τον πολιτισμό της Ευρώπης, με τους οποίους αυτή ανήγειρε πόλεις και κατέστρεφε ψυχές, θεοποιούσε τα κτίσματα και απέρριπτε τον

Κτίστη.

Άδειασε ο ουρανός, διότι ο Θεός δεν είναι μέσα του. Άδειασε η γη, διότι δεν έχει επάνω της αθάνατη ψυχή. Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός έκανε τους δούλους του νεκροταφείο. Και αυτός ο ίδιος έγινε νεκροταφείο. «Θέλω να πάω στην Ευρώπη», δηλώνει ο Ντοστογιέφσκι, «και γνωρίζω ότι πηγαίνω σε νεκροταφείο…»

Αναμφίβολα **οι αρχές και οι δυνάμεις της ευρωπαϊκής κουλτούρας και του πολιτισμού είναι Χριστομάχες**. Για πολύν καιρό διαμορφωνόταν ο τύπος του Ευρωπαίου ανθρώπου εωσότου αυτός **αντικατέστησε τον Θεάνθρωπο Χριστό με την φιλοσοφία και την επιστήμη του, με την πολιτική και την τεχνική του, με την θρησκεία και την ηθική του**. Με τα σύγχρονα τεχνικά μέσα και τις πολιτικο-κοινωνικές επαναστάσεις, οι οποίες είναι και αυτές γέννημα και θρέμμα της επανάστασης της Ευρώπης, ο τύπος αυτός του Ευρωπαίου ανθρώπου καθίσταται πρότυπο του τέλειου ανθρώπου σ’ όλη την οικουμένη!

Στη Δύση ούτε γνωρίζουν την Εκκλησία, ούτε γνωρίζουν την οδό, ούτε γνωρίζουν έξοδο από τα αδιέξοδα. Εκεί όλα έχουν βυθιστεί στην ψυχοφθόρα ειδωλολατρία και φιλαυτία, φιληδονία και σαρκολατρία. Γι’ αυτό, **Ευρώπη ίσον αναγέννηση της ειδωλολατρίας**. Ψευδόχριστοι και ψευδοθεοί έχουν πλημμυρίσει την Ευρώπη και από εκεί εξάγονται σε όλες τις αγορές της Οικουμένης, έχοντας ως κύριο έργο τους να φονεύσουν τον Θεό και την ψυχή στον άνθρωπο και έτσι να στερήσουν από τον κόσμο τη μοναδική ελπίδα και αυτή την ίδια τη δυνατότητα της αληθινής κοινωνίας.

Γράφοντας αυτά, προσπαθούμε να εισδύσουμε στον πυρήνα της ευρωπαϊκής υψηλοφροσύνης, στα δαιμονικά υπόγειά της, απ’ όπου πηγάζουν οι ακάθαρτες πηγές της, τα νερά των οποίων δηλητηριάζουν την οικουμένη. **Αυτό καθόλου δεν είναι καταδίκη της Ευρώπης· είναι μόνο μία εκ βαθέων κραυγή και εν προσευχή πρόσκληση στη μοναδική οδό της σωτηρίας μέσω της μετάνοιας.**

[Από το βιβλίο: Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 161, 164, 184 (αποσπάσματα, με γλωσσική απλοποίηση)]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)